

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Més pobresa i desigualtat
Els secretaris generals de la UGT i CCOO alerten que la qualitat de l'ocupació que es crea és d'escàs valor i que el país és més pobre i desigual.

10
anys

Dol militar
Disset militars espanyols en missió de pau a l'Afganistan moren en estavellar-se un helicòpter i no es descarta un atac premeditat.

20
anys

Solana, tirotejat a Sarajevo
El vehicle en què viatjava el ministre espanyol d'Afers Estrangers, Javier Solana, és tirotejat a Sarajevo, sense causar víctimes.

Avui és festa

Miquel
Berga

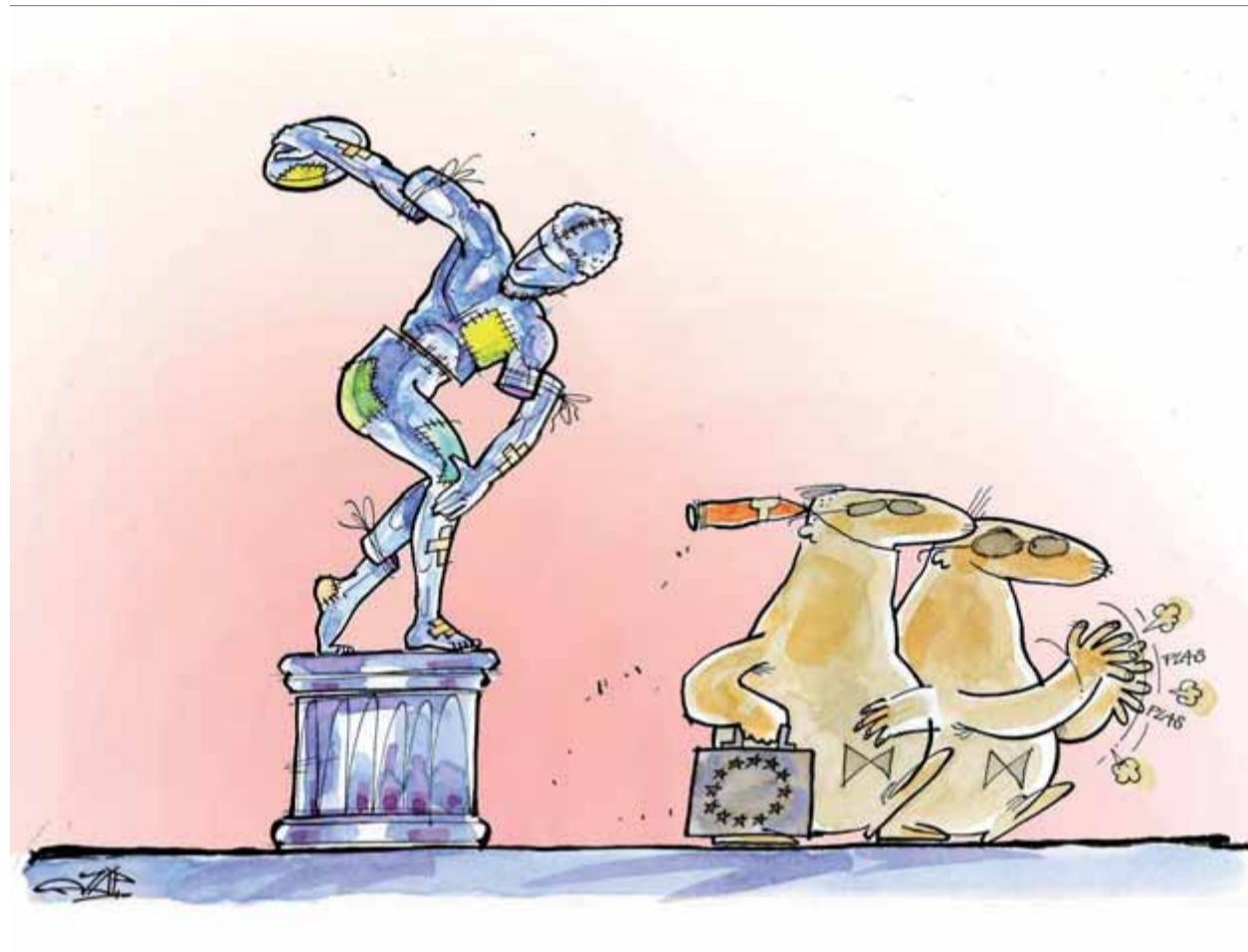

Blair and Co.

Els tres de les Açores –Bush, Blair i Aznar–, que van jugar un paper instrumental en les mentides deliberades per justificar la guerra d'Iraq, són ara polítics jubilats. De Bush no se'n sap gaire res, llevat que un seu germà es presenta a les presidencials americanes seguint la nissaga familiar. Aznar es mostra com una esfínx patèticament severa que segueix projectant una ombra sinistra sobre la política espanyola. El que remena més la cua és Blair, reconvertit en allò que l'hereu Pujol en diria un *promotor d'activitat econòmica*, un aconseguidor de negocis a escala mundial que l'han convertit a ell i la seva sòcia i esposa, l'advocada Chérie, en multimilionaris. A l'hora de recollir diners només els fan la competència una altra parella professional, els Clinton.

La icona renovadora del laborisme de la tercera via és, avui, el polític més detestat del Regne Unit

Blair va aconseguir els millors resultats imaginables per al partit laborista gràcies a dues habilitats innates: la capacitat de persuasió dels predicadors i el pragmatisme dels que van per feina. Aquella combinació s'ha reciclat amb els anys en una caricatura perversa, la d'un home sense escrúpols que sap vestir de possibilisme ben intencionat i de servei a causes lloables els seus negocis amb els sàtrapes d'aquest món. El resultat: una fortuna personal de 85 milions d'euros i un entorn que inclou 12 agents de seguretat (uns dos-cents mil euros l'any a càrrec del contribuent britànic). La icona renovadora del laborisme de la tercera via és, avui, el polític més detestat del Regne Unit. *Tony, Chérie et Cie*, com titulava *Le Monde* una investigació sobre els negocis opacs de Blair, és una ironia per referir-se a l'amalgama de dotze entitats jurídiques concebudes per escapar-se de qualsevol acusació judicial. Blair no amaga el polític que porta a dins i, a diferència d'altres magnats, alimenta la seva compulsiva voracitat pels diners a còpia de prediques per millorar el món i fer presentables els dictadors més cràpules. No es pot dir que a la nostra península aquesta fauna sigui desconeguda.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ombres d'estiu

Tots els adults tenen secrets

Imma
Merino

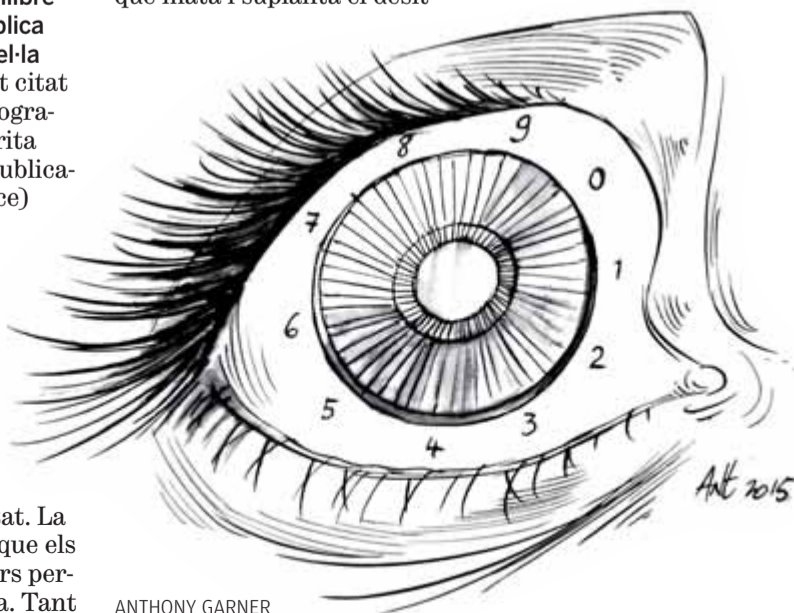
"Vostès no tenen idea de quants personatges truquen a la meua porta i vénen a veure'm cada dia; i són absolutament necessaris per a la meua existència", va escriure Patricia Highsmith en un llibre que, segons el títol, explica "Com s'escriu una novel·la d'intriga". Ho he trobat citat en una voluminosa biografia de l'escriptora escrita per Joan Schenkar (publicada en castellà per Circe) que llegeixo després d'haver devorat *L'enginyós senyor Ripley*. Que pertorbadora és Highsmith. Fins i tot amb una novel·la romàntica com *Carol*, en què l'enamorada Therese té desigs suïcides en moments de felicitat. La idea de la biografia és que els relats són pertorbadors perquè l'escriptora ho era. Tant

com Tom Ripley, però amb la fortuna per a la humanitat (i per a ella mateixa) que, tot i que també era capaç de torturar les seves amants, canalitzava els seus impulsos tèrbols a través de l'escriptura. La idea també és que l'impostor Ripley, homosexual reprimat que mata i suplanta el desit-

jat Dickie Greenlaf, es desdobra com ho feia Patricia Highsmith a través dels seus personatges, en alguns casos àlter egos en els quals hi projectaria el sentiment de ser una òrfena amb pares, la temptació de viure en perill, la pulsio destructi-

va, la por de la traïció, el cinisme, el desig de ser un altre. No sé fins a quin punt Joan Schenkar n'abusa, de les claus autobiogràfiques, per explicar la narrativa de Highsmith, però crec que apunta alguna cosa pròpia de l'escriptura, que és desdoblament i en certa manera una forma de falsificació i d'impostura.

La biografia també treballa la idea que, de fet, a Highsmith l'interessava més el seu teatre interior, amb els seus personatges, que el món "real". Per això, la frase, inquietant i alhora estranyament alliberadora, que encapçala aquest article. Hi ha una intuïció brillant en aquesta biografia: l'arribista Ripley revela el costat fosc del Somni Americà. I també ho és que la narrativa de Highsmith desenvolupa una frase de Carol (Aird), "Tots els adults tenen secrets", que no és aliena a l'escriptora i, potser, a cap de nosaltres.

ANTHONY GARNER